

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 3. Vtrùm Deus ante omne tempus reale in toto tempore, quod
imaginarium appellant, & à parte ante infinitum, siue principio carens est,
reuerà extiterit, siue durauerit ratione siæ æternitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

dam se. Tum quia tempus quoduis velut quoddam receptaculum concipi à nobis solet eorum, quæ ipsi correspondent, seu cum ipso temporaliter penetrantur. Tum quia tempus essentialiter est successuum, atque adeo compositum ex partibus extensionis temporalis; proindeque non potest non intra se continere totum Deum, utpote indivisibilem. Tametsi aliunde Deus ratione suæ æternitatis per sui totius replicationem iam supra explicatam ita extendatur infinite, ut omnem finitam temporis extensionem infinite transcendat.

103 Quare quemadmodum Deus vno sensu dicitur esse in loco, quatenus in omni loco est præsens, omnemque locum replet: & alio sensu dicitur in loco non esse, quatenus à nullo loco continetur, seu terminatur, seu circumscribitur, seu finitur, ut latè ex Patribus, & Scholasticis est expostum supra disput. 6. quæst. 4. Ita pariter Deus vno sensu dici potest, atque etiam solet esse, siue existere in tempore; quatenus nullum est tempus, cui non coexistat, seu respondeat, & in quo subinde non duret: & alio sensu dici potest, aut etiam solet non esse in tempore, quatenus nullum est tempus, intra quod contineatur, seu terminetur, seu finiatur eius duratio. Quo iure Ricard. de S. Vict. lib. 2. de Trinit. cap. 23. ait, *Sicut in omni loco est præsentia, in nullo localiter; sic in omni tempore est æternitas, in nullo temporaliter.* Et Ansel. in Monolog. cap. 19. 20. & 21. latè declarat, quomodo Deus tum in omni loco, & tempore, tum in nullo loco, & tempore penes diversos sensus dicendus est esse. Verùm circa istas omnes loquutiones controuersia esse non potest, nisi de solo nomine, aut modo loquendi: in qua, cum constet de re ipsa, hærendum non est.

QVÆSTIO III.

Virum Deus ante omne tempus reale in toto tempore, quod imaginarius appellant, & à parte ante infinitum, siue principio carens est, reuera existens, siue durauerit ratione sua æternitatis.

104 **S**uppono primò ex dictis disput. 8. quæst. 2. tempus reale dici vniuersè quamlibet seriem durationum successuum, & actualiter existentium. Tempus autem imaginarium re ipsa inpossibilitate, siue quidditate alicuius seriei eiusmodi durationum consistere; tametsi à nobis adinstar cuiusdam actualis fluxus, seu motus essentialiter successiuum, & infinitum ab utroque latere apprehendatur; quo iure imaginarium dicitur. De quibus plura loco citato.

Suppono secundò, tempus reale aliquando capisse; quando scilicet creatura cæperunt existere iuxta dogma fidei statutum quæst. 2. suppositione secundâ: est quippe creatura quædam, ut constat. Quia tamen multe creature sunt futura in æternum, ut fide etiam sanctorum est, aliquod tempus reale in æternum erit: quia semper erit aliqua series suapte naturâ successiva dura-

tionum creaturarum, in qua tale tempus consistit.

Suppono terriò, Deum à suâ æternitate 105 habere omni tempore reali, sicut & omni creatura ex eius suppositione necessariò coexistere, atque adeo (quod in idem recidit) in omni tempore reali existere, siue durare: & consequenter non posse non illum existisse, siue durasse in omni tempore reali, quod exitit à principio Mundi atque adeo omni creaturæ toti eo tempore correspondenti coexistisse; nec posse non illum fore exiturum, seu duraturum in omni tempore reali, quod in æternum est exiturum, atque adeo fore coexiturum omni creaturæ in æternum patenter exituræ.

Suppono quartò, Deum à suâ intrinsecâ 106 æternitate ita esse constitutum, ut si ante inceptiorem Mundi in quavis temporalis distantia ab initio eius, aliqua creatura, aut aliquod tempus reale præ exitisset, non posset non ille absque vllâ sui intrinsecâ mutatione tali creaturæ coexistisse in talique reali tempore existisse, siue durasse. Æternitas quippe intrinsecâ Dei ipsum determinat, atque necessitat vniuersè ad coexistendum simul cum omni alio ente existente ex suppositione, quod hoc existat, in quacunque mensurâ temporis, seu spatij temporalis existat: æquè, ac immensitas intrinsecâ Dei ipsum determinat, atque necessitat vniuersè ad coexistendum simul cum omni alio ente ex suppositione, quod hoc existat, in quocunque loco, seu spatio locali existat, uti disput. 6. statutum est. Hæc certa omnino sunt tum iuxta fidem, tum iuxta concordem sententiam Patrum, & Theologorum, prout ex dictis quæst. 1. & 2. satis est notum.

Quod superest dubitandum est, an Deus 107 ante existentiam Mundi verè, & actualiter præxiterit, atque adeo durauerit in toto eo tempore imaginario à parte ante infinito, seu carente principio, quod omni ente à Deo distincto penitus vacuum fuit, & imaginatione nostra, aut etiam re ipsa ante creationem Mundi præcessit, præcedentia scilicet non existentiâ, sed quidditativa, aut possibili.

Circa quod dubium Doctores, qui tenent, 108 Deum non esse actualiter præsentem extra Mundum in spatio locali circumquaque infinito prout vidimus disput. 6. quæst. 5. consequenter tenere debent, Deum non fuisse ante Mundum actualiter existentem, siue durantem in spatio temporali carente principio. Qui verò oppositum censent de præsentia Dei in eo spatio locali, prout ibi etiam vidimus, pariter debent censere oppositum de duratione Dei in ipso spatio temporali. Qui verò mediâ viâ incedentes opinantur, Deum esse quidem actu extra Mundum, non verò in dicto spatio locali; similiter opinari debent, Deum fuisse quidem ante Mundum, non verò in dicto spatio temporali. De existentia enim Dei actuali in utroque huiusmodi spatio eadem Theologia esse debet, ut ex se est manifestum. Tametsi de existentia Dei in secundo vix sit, qui tractauerit. Qui verò circa existentiam Dei in primo tribus modis dictis sunt opinati, loco citato relati sunt, vbi videndi.

Propositio 1.

110 Deus omnino dicendus est fuisse, seu extitisse actualiter, & de facto antequam existeret Mundus, aut vlla creatura.

Id enim sæpe exprimitur in sacris Litteris. vt Pſal. 73. *Deus autem Rex noster ante secula*. Pſal. 89. *Præius, quam montes fierent, aut formaretur terra, & orbis, à seculo, & vsque in seculum tu es Deus*. Prouerb. 8. *Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret à principio, Ab eterno ordinata sum, & ex antiquis antequam terra fieret. Nondum erant abyssi, & ego iam concepta eram: nec dum fontes aquarum eruperant; nec dum montes graui mole constiterant, &c.* Sermo est de Sapientiã realiter indistinãtã à Deo. De gna etiam Ecclesiastici 24. *Ego ex ore Altissimi pro diu primogenita ante omnem creaturam, & infra Ab initio, & ante secula creata sum*. Et Apost. 1. ad Corint. 2. ait. *Quam prædestinauit Deus ante secula, & ad Ephes. 1. Elegit nos in ipso ante Mundi constitutionem, & ad Tit. 1. Quam promissit, qui non mentitur, Deus ante tempora secularia*. Denique Iudas in sua Epistola. *Soli Deo saluatori nostro per Iesum Christum Dominum nostrum gloria & magnificentia, imperium & potestas ante omne seculum, & nunc, & in omnia secula seculorum*. Hec facit illud Ioan. 1. *In principio erat verbum*. Circa quod Chrylost. homil. 1. in cap. 1. Ioan. *Si omnium Conditor primus, si Dominus, & princeps omnium, omnia post ipsum, & creatura, & secula*. Consentiumque alij Patres: Dionys. enim cap. 10. de diuinis nominibus ait. *Antiquus dieum Deus predicatur; quod ipse sit omnium & seculum, & tempus, & ante dies, & ante seculum, ac tempus, & rursus, ipse est auum eorum, qui est ante secula; omne quidem auum, & tempus ex ipso est, & omnis seculi, ac temporis est præexistens principium, & causa*. Isidor. lib. 1. de Summo bono cap. 6. *Omnia tempora præcedit diuina æternitas*. Anselm. in Prolog. cap. 20. *Et quidem ante omnia es; quia antequam fierent, tu es*. Et alij similia pronunciant.

111 Quod autem in his testimonijs Scripturæ, & Patrum sermo sit de existentia Dei actuali, & non de potestatiua tantum aut existentiam Mundi, tum ipsorum verba præferunt satis aperte, tum ex argumento factio in simili supra disput. 6. quæst. 5. proposit. 1. est conspicuum, Id quod per omnia argumenta à ratione facta ibidem in simili pro existentia actuali Dei extra Mundum pariter venit comprobandum. Quæ proinde ab vnoquoque in præsentia sunt recolenda, & ad propositum applicanda, vt facillimè possunt; ne à nobis inutiliter repetantur.

Propositio 2.

112 Supposito modo loquendi sacre Scripturæ, & Patrum; atque etiam communi modo loquendi omnium, necessariò dicendus est Deus actualiter extitisse, siue durasse in toto spatio temporali carenti principio, quod tempus imaginarium dicitur, & ante creationem Mundi præcessit, qua ratione verè præcessit.

Hæc propositio similiter etiam est ab vno

quoque probanda (ne nos actum agamus) eisdem argumentis ad eius materiam translatis, quibus in simili probata à nobis est propositio 2. quæstionis 5. citata disputationis 6. Quinimo omnia, quæ ibi dicta sunt aut comprobando, aut inferendo, aut respondendo ad argumenta, contraria de præsentia Dei actuali in toto spatio imaginario localiter infinite extenso extra Mundum, hic pariter, suã seruatã proportionem, dicenda sunt de duratione Dei actuali in toto tempore imaginario temporaliter infinite extenso ante existentiam Mundi. Quippe de præsentia illã, & de hac duratione eadem prorsus debet esse Theologia, vt ex se est manifestum, Quare à lectore, quæ ibi sunt scripta, sunt recolenda, & hæc applicanda, nosque ad alia pergamus.

QVÆSTIO IV.

In quo consistat, & per quid constituatur æternitas, duratioque Dei in omni tempore.

Boet. lib. 1. de consol. prof. vlt. sic Dei æternitatem definit. *Æternitas est interminabilis vite tota simul, & perfecta possessio*. Quam definitionem communiter amplectuntur Scholastici. Dicitur autem æternitas possessio ad significandum, quod est duratio quædam firma, & stabilis, ratione cuius Deus in se ipso stabiliter, & necessariò possidet totum suum esse. Dicitur *tota simul* ad excludendas partes successione, quas habent durationes creatæ. Dicitur *perfecta* ad excludendas omnes imperfectiones durationum, ac possessionum creatarum. Dicitur *vite*; quia in viuentibus durare est viuere, sicut desinere est mori. Dicitur denique *interminabilis*; nam, vita hæc, duratioque eius nullum terminum habere potest; quia nequit habere principium neque finem. Hæc est communis intelligentia dictæ definitionis.

Vnde, æternitatem Dei ipsius Dei durationem esse, communiter sentiunt, exprimuntque Scholastici. Ita Gillius lib. 2. de Deo cap. 2. cum Alenf. Albert. S. Tho. Caist. Henr. Ricard. Duran. Scot. Capreol. Hispal. Abul. & alijs à se relatis. Vazq. 1. par. disput. 31. cap. 2. addens, esse id inter Scholasticos certum; Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 4. Molin. 1. par. quæst. 10. artic. 1. disput. 2. Fasol. ibid. dubit. 1. Recupit. lib. 4. de Deo quæst. 17. cap. 3. & alij communiter. Tametsi oppositum teneat Aureol. in 1. distinct. 9. quæst. 2. artic. 2. cui consentit Pasqualig. 1. par. quæst. 18. sect. 2.

Per quid verò conceptus durationis Dei compleatur in esse æternitatis, variè explicant Theologi. Alij enim dicunt compleri per negationem termini tam actualis, quam possibilis. Ita Alenf. 1. par. quæst. 12. mem. 7. & 4. Basol. in 2. distinct. 2. quæst. 1. artic. 2. Mol. supra disput. 4. Fasol. dubit. 2. Gilli. cap. 10. Soar. disput. 50. Metaph. sect. 3. cum Marfil. Durand. & alijs. In quo profecto omnes videntur conspirare; quia interminabilitas, quam importat definitio Boetij ab omnibus admitta eiusmodi negationem termini præfert. Alij, vt Ægid. in 1. distinct. 8. par. 2. quæst. 2. Scot. in quodlib. 6. & Smiling. tract. 2. de Deo vno, disput.